

DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

EVENTYR PAA FODREJSE

PROGRAMMER
CREDITS MM.

A. M. S.

EVENTYR PAA FODREJSEN

KINEMATOGRAFISK SOMMERKOMEDIE

FRIT EFTER

C. HOSTRUP

Personerne:

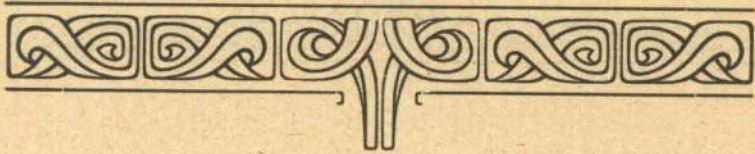
Assessor Svale, Ejer til Strandbjerg	...	Thorkil Roose
Laura, hans Datter		Dagny Schyberg
Johanne, hans Broderdatter		Zanny Petersen
Krans, Birkedommer		Fred. Christensen
Fru Krans, hans Kone		Karen Lund
Vermund, Forstkandidat		H. C. Nielsen
Herløv	} Studenter {	Ejnar Zangenberg
Ejbæk		Henry Seemann
Hans Mortensen, kaldet Skriverhans	..	N. Brechling
Per, en Bonde		V. Petersen

Handlingen foregaar
paa Gaarden Strandbjerg og Omegn

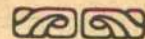
Medens Sangspillet „Eventyr paa Fodrejsen“ paa
Talescenen opløses i Dragter og Ud-tyr fra Fyrreerne,
har det for en Gangs Skyld sin Interesse at se den
gammelkendte Handling udspille sig i moderne
Omgivelser. — Ikke sandt?

Afdelingerne.

1. Skriverhans bryder ud.
2. Flugten fra Fængslet.
3. Hvad en Lurer erfarer.
4. Fodrejsens Hemmelighed.
5. Gamle Venner.
6. En Bøn om Hjælp.
7. „Uniformen“ lægges af.
8. Sultne Maver.
9. Den forbudne Frugt.
10. Uden Forlov.
11. En lystig Køretur.
12. Rosens Historie.
13. Et betydningsfuldt Møde.
14. De guldkantede Blade.
15. Paa Vej til Strandbjerg.
16. En dum Øvrighedsperson.
17. Den foruroligende Skrivelse.
18. Naar Konen er Herre.
19. Skriverhans arbejder.
20. Tyven besøger Dommeren.
21. Et mystisk Brev.
22. Strandbjergs Yndigheder.
23. To Forelskelser.
24. Sværmeriske Naturer.
25. Ved de klare Bølger.
26. En Tilstaaelse.
27. Den skrækkelige Mistanke.
28. En Lykke, der formørkes.
29. Det er Sengetid.
30. Forandret Optræden.
31. Og tænk, om der blev Bal.
32. Triste Tanker.
33. Skriverhans besøger Strandbjerg.
34. En Overraskelse.
35. Den natlige Tyv.
36. Paagribelsen.
37. Et barmhjertigt Menneske.
38. Stjæl saa ikke mere.
39. Næste Morgen.
40. Mistanken skal bekræftes.
41. Et mislykket Forhør.
42. Den stjaalne Tegnebog.
43. Tyven bringer det stjaalne tilbage.
44. Sagen opklares.
45. De Fornærmede formildes.
46. Kærlighedens Spil.
47. Ungdommens Sejr.
48. Fodrejsens Ende.

Fodrejsens Poesi.

(Sang af „Eventyr paa Fodrejsen“).

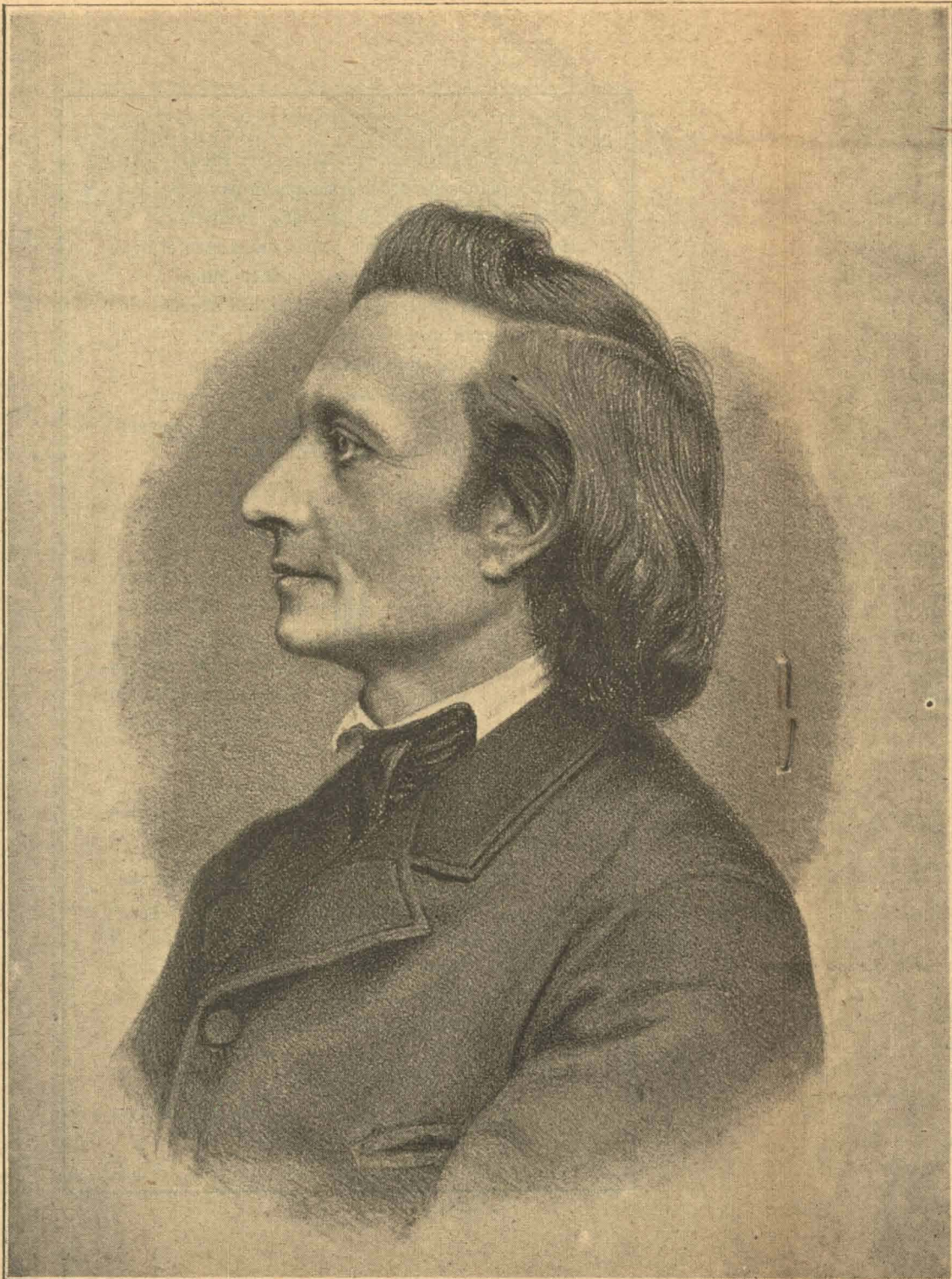
Man maa rejse til Fods for at sprænge med Hast
alle Lænker, der binde til Hjemmet os fast;
man som Fuglen i Luften maa tumle sig fri
for at glemme det daglige Livs Vrøvleri.
For at blive Kulturen og Moderne kvit
og de huslige Glæder og Venners Visit,
for at løse sin Aand
fra de strammende Baand
ta'r man Ranslen paa Nakken og Staven i Haand.

Man maa rejse til Fods for at døje lidt ondt,
for at leve et Liv i det korte Sekund,
for fra Morgen til Aften at trave sig træt,
for at tørste, at sulte og spise sig mæt.
For at sige det skønne: god Dag og far vel,
og bestandig med Haabet slaa Mindet ihjel,
for at røre sin Aand
uden hæmmende Baand
ta'r man Ranslen paa Nakken og Staven i Haand.

Thi den evige Higen, som aldrig faar Fred,
det er Fodrejsens dybeste Hemmelighed:
Ikkun fremad og fremad og aldrig forknyt!
Har til Maalet man naa't, sætter straks man et nyt.
Om da ogsaa man fængsles et enkelt Minut,
om man bli'r undervejs i en Dejlighed skudt,
man maa rive sin Aand
fra de strammende Baand
og ta' Ranslen paa Nakken og Staven i Haand.

C. HOSTRUP

Jens Christian Hostrup,

f. 20. Maj 1818 — d. 21. Novbr. 1892.

I 1837 blev Hostrup Student, i 1843 tog han teologisk Embedsexamen. Da havde han allerede — foruden en Mængde muntre Studentervisere — skrevet et Par Vaudeviller, som var bleven spillede af og for Studenter. Ogsaa flere af „Kandidaten“s dramatiske Frembringelser kom først frem i Kammeraternes Kreds — baade „Genboerne“, „Intrigerne“ og „En Spurv i Tranedans“ var oprindelig Studenterkomedier, men de banede sig snart Vej udenfor den akademiske Stands lille Verden, kom frem paa Det kgl. Teaters Scene og gjorde stormende Lykke.

„Eventyr paa Fodrejsen“ havde Premiere paa Det kgl. Teater d. 15. Maj 1848 og blev en straalende Succes. Næste Aar satte Hostrup sig endnu fastere i Publikums Gunst ved den lystige Farce „Soldaterløjer“.

Af hans Produktion fra Halvtredserne kan nævnes „Tordenvejr“ og „En Nat mellem Fjældene“ — det sidste skrevet paa Grundlag af Forfatterens Indtryk fra en Rejse i Norge — samt „Feriegæsterne“.

Intet Under, at en Forfatter, der i den Grad havde Sceneholdet med sig, maatte blive ombejlet af Teatrene! Hostrup fik endog Tilbud om at blive Direktør for Casino's Teater. Men han sagde Nej. Han havde besluttet, at han vilde være Præst. I Kirkens Tjeneste virkede han først i Silkeborg, senere i Hillerød (i Aarene 1862—1881), hvorefter han bosatte sig i Hovedstaden.

Hostrup var alle sine Dage en Ven af vort Folks Frihed. Han deltog virksomt i den grundtvigske Højskoles Oplysningsgærning, og i den Tid, da de politiske Bølger gik højest herhjemme — under Provisorie-Regimentet — stillede han sig paa Venstre-Oppositionens Side.

Nordens Enhed og Kvindesagen havde i Hostrup en begejstret Tilhænger — hvorom talrige smukke og folkekære Sange og Viser vidner.

Hostrup, som lige siden Halvfjerdsernes sidste Aaringer blev hædret af Staten med en anseelig Digtergage, hyldedes i 1884 af hele det danske Folk.

I 1892 døde Hostrup. Hans Hustru, Elisabeth, — en Datter af Digteren Hauch — overlevede ham i nogle Aar. Udgivelsen af Digterens Erindringer, et meget interessant Skrift, hvoraf 1. Bind udkom før hans Død, fortsatte hun.

Eventyr paa Fodrejsen

Two unge Studenter, Ejbæk og Herløv, er paa en Fodtur i det nordlige Sjælland, da de paa Vejen møder en Vogn, hvori der sidder et lille, gemtligt Selskab af unge Damer og Herrer.

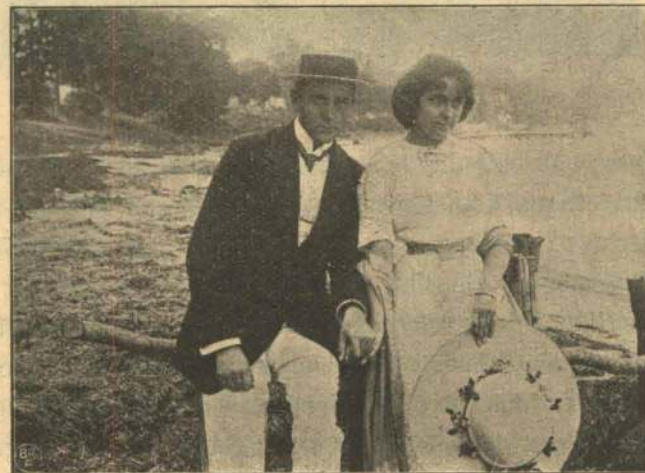
Birkedommer Krans og Skriverhans.

Den ene af de unge Damer, en meget smuk, ung Pige, taber tilfældigt en Buket Roser lige foran Studenternes Fødder, og Ejbæk skynder sig galant at tage den op og overrækker den til den unge Pige, der takker ham med et straalende Blik og et Smil, og øjeblikkelig gør det af med Ejbæks Hjertefred.

I den danske Sommer.

Paa samme Tid er der dér paa Egnen brudt to Fanger ud af Fængslet — Skriverhans og Kristen Skævben. Den mest durkdrevne af dem, Skriverhans, har i Smug fulgt de to Studenter Færd og kommer nu frem og giver sig i Snak med dem. Han anstiller

Laura og Ejbæk.

sig som en enfoldig Bonde fra Landet, og af ham faar Studenterne nu at vide, at Folkene paa Vognen var Assessor Svale, Ejeren af Gaarden „Strandbjerg“, hans Datter Laura og hans Broderdatter fra Jylland, Johanne, samt Birkedommer Krans' Frue og en Forstkandidat Vermund, som ligeledes bor paa Strandbjerg.

Efter disse Oplysninger sætter de to Studenter

En ubuden Nattegæst.

Kursen direkte mod Strandbjerg, men forinden har Skriverhans dog set sit Snit til at tigge et Blad af Herløvs Tegnebog og en Blyant. Han har naturligvis sin bestemte Hensigt dermed: Birkedommeren dér i Distriktet, den skikkelige Krans, er en ualmindelig godtroende Mand, og til ham skriver Skriverhans og meddeler ham, at de to Fanger, der er brudt ud, opholder sig dér paa Eggen, forklædt som to unge, vandrende Studenter!

Birkedommer Krans er ved at gaa ud af sit gode

Skind af lutter Embedsiver, da han faar denne Meddelelse, og tager straks til Strandbjerg for at hente Raad hos sin Kone. Og hvor stor bliver ikke hans Glæde og Overraskelse, da han her møder de to Studenter! De er bleven vel modtagne af Assessor Svale og allerede er godt i Gang med at forelske sig i hans to Døtre.

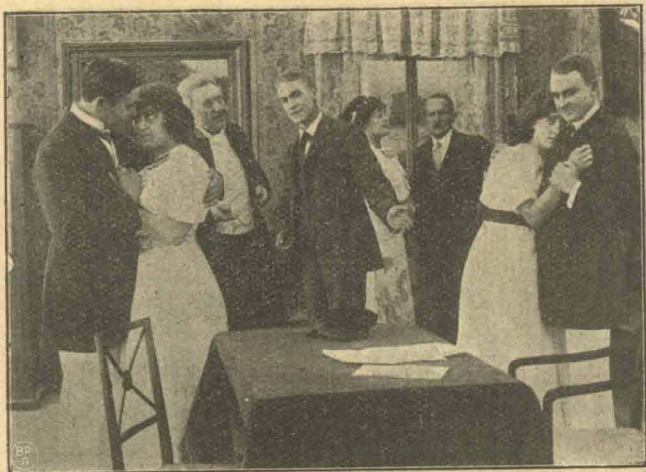
Skriverhans fremturer i sin Dumdristighed.

Birkedommeren betror sin Hemmelighed til sin Kone, der imidlertid ikke er tilbøjelig til at tro paa den Historie.

Alligevel animerer hun sin Mand til at indlede en Undersøgelse mod de to unge Mennesker; hun er nemlig ikke saa lidt af en Kirsten Giftekniv, samme Fru Krans — og hun har sat sig i Hovedet, at der skal blive et Par af Forstkandidat Vermund og Frk. Laura. Derfor passer det hverken hende eller Vermund, at Ejbæk og Laura — ligesom forøvrigt Herløv og

Johanne — aabenbart knyttet nøjere og nøjere sammen af Fortrolighedens og Forelskelsens Baand.

Og nu vil oven i Købet Uheldet, at Forstkandidat Vermunds Tegnebog om Natten bliver stjaalet af Skriverhans. Ganske vist overraskes Tyven af Ejbæk, der imidlertid lader ham løbe, og Resultatet heraf bliver, at de to unge Mennesker den næste Dag be-

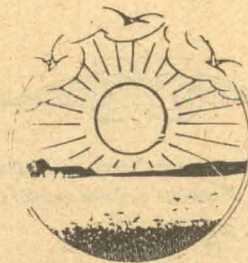
En lykkelig Afslutning.

stemt sigtes for dels at have stjaalet Hr. Vermunds Tegnebog, dels at være de to udbrudte Fanger.

Situationen ser saaledes ikke lystelig ud for dem, ja, selv deres smaa Hjerterdamer er ikke langt fra at være rokket i Troen paa dem . . .

Da dukker pludselig Skriverhans op! Midt under Forhøret afleverer han den stjaalne Tegnebog med alle Pengene i. Forbavselsen er almindelig, men inden man har faaet tænkt sig om, er Skriverhans forduftet.

Selvfølgelig gør Godsejeren de to Studenter mange Undskyldninger for den Mistanke, der er kastet paa dem, og da de nu kommer frem med, at de havde noget at bede ham om, forstaar han straks, hvad det er, og giver med Glæde sit Samtykke til de to unges Pars Forbindelse.

E V E N T Y R P A A F O D R E J S E

Personerne:

Godsejer Brülle
Emma, hans Datter
Karen, hans Datter
Paff, Birkedommer.
Hans Frue
Lind, Student
Beck
Sorte Carl, en udbrudt Fange
Hauberg, Forstkandidat

To unge Studenter, Lind og Beck er paa en Fodtur i det nordlige Sjælland, da de paa Vejen møder en Vogn, hvori der sidder et lille gemytligt Selskab af unge Damer og Herrer. Den ene af de unge Damer, en meget smuk ung Pige, taber tilfældig en Buket Roser lige foran Studenternes Fødder, og Lind skynder sig galant at tage den op og overrækker den til den unge Pige, der takker ham med et straalende Blik og et Smil, og øjeblikkelig gør det af med Linds Hjertefred. Paa samme Tid er der der paa Egnen brudt to Fanger ud af Fængslet, og den ene af disse, en durkdreven Gavtyv, kaldet Sorte-Carl, har i smug fulgt de to Studenters Færd og kommer nu frem og giver sig i Snak med dem. Han anstiller sig som en enfoldig Bonde fra Landet, og meddeler dem, at Folkene paa Vognen var Godsejer Brülle fra "Sølyst", og hans to Døtre, Emma og Karen samt Birkedommer Paffs Frue og en Forstkandidat Hauberg, som ligeledes bor paa Sølyst. Efter disse Oplysninger sætter de to Studenter Kursen direkte mod "Sølyst", men forinden har Sorte-Carl dog set sit Snit til at tigge et Blad af Becks Tegnebog og en Blyant. Han har naturligvis sin bestemte Hensigt dermed. For da Birkedommeren der i Distriktet, den skikkelige Paff er en ualmindelig godtroende Mand, skriver Sorte-Carl til ham, og meddeler ham, at de to Fanger, der er brudt ud, opholder sig der paa Egnen, forklædt som to unge, vandrende Studenter. Birkedommer Paff er ved at gaa ud af sig gode Skind, da han faar denne Meddelelse og tager straks til Sølyst for at hente Raad hos sin Kone, men endnu større bliver Overraskelsen, da han her møder de to Studenter, som er bleven vel modtagne af Godsejer Brülle og allerede er svært i Gang med at forelske sig i hans to Døtre. Birkedommeren betror sin Hemmelighed til Konen, der imidlertid, ikke er tilbøjelig

til at tro paa den Historie. Men nu vil Uheldet, at Forstkandidaten Haubergs Tegnebog om Natten bliver stjålet af Sorte-Carl. Ganske vist overraskes han af Lind, der imidlertid lader ham løbe, og Resultatet heraf bliver, at de to unge Mennesker den næste Dag bestemt sigtes for dels at have stjålet Herr Haubergs Tegnebog, dels at være de to urbrudte Fanger. Situationen ser saaledes ikke lystig ud for dem, ja selv deres smaa Hjerterdamer er rokket i Trøen paa dem, men da dukker pludselig Sorte-Carl op, midt under Forhøret og afleverer den stjaalne Tegnebog med alle Pengene i. Forbavselsen er almindelig, men vunden man har faaet tænkt sig om, er Sorte-Carl forduftet. Selvfølgelig gør Godsejeren de to studenter mange Undskyldninger for den Mistanke, der er kastet paa dem, og da de nu kommer frem med, at de havde noget at bede ham om, forstaar han straks, hvad det er og giver med Glæde sit Samtykke til de unge Pares Forbindelse.

--- 0 0 0 0 ---

alle af tro pas den Historie. Men nu vil Uheldet, at Forfatteren
 Hørborgs Tegnebog om Hatten bliver stjålet af Gorte-Carl. Ganske vist
 overrasker han at land, der indtil nu har været en Kjøbstad, hvor
 bliver vist, da de unge Mennesker den næste Dag bestemt stiger for de
 at have stjålet Herr Hørborgs Tegnebog, hvis det være de to. Vindste For-
 der situationen ser ganske ikke lystig ud, for dem, ja selv deres
 Hjerter bliver en roket i Træn pas dem, men da dukker pludselig Gorte-
 Carl op. Måske er Forfatteren og afleverer den stjålne Tegnebog med alle
 Pengene i Forveksling er almindelig, men man har faset takket sig
 om, er Gorte-Carl forfatteren selvrigtig for Gortenseren de to studenter

lange Undskyldninger for den Mistanke, der er kastet på dem, og da de nu

kommer frem med, at de havde været at bede ham om, forfatter han straks
 hvad det er og giver det smukke til de unge Pans Nordisk

**A/S NORDISK
 FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
 NEW YORK. MOSCOU.

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“

Telephon Amt IV 10191.

LES FORÇATS ÉVADES.

Deux jeunes étudiants, Delrue et Jaquenin sont partis en excursion. En route ils rencontrent une voiture avec une société de jeunes gens. Par hasard une des dames, une jeune fille très jolie laisse tomber un bouquet de roses aux pieds des étudiants, et M. Delrue s'empresse de le ramasser et de le remettre à la jeune fille, qui le remercie d'un regard et d'un sourire qui le troublent profondément. En même temps deux forçats se sont évadés de la prison du lieu, et l'un d'eux nommé Charles Lenoire, fripon fieffé, a furtivement observé les deux étudiants, et maintenant il s'avance et engage une conversation avec eux. Il prend la mine d'un paysan naïf de la contrée, et il leur raconte que la société qui venait de passer en voiture était le propriétaire de Monplaisir, Monsieur Julien, avec ses deux filles, Emma et Berthe, Madame Ducrocq, la femme du juge d'instruction, et M. Latour, sous-inspecteur des forêts, qui demeure aussi à Monplaisir. Après avoir eu ces renseignements, les deux étudiants font route vers Monplaisir. Cependant Charles Lenoire a profité de l'occasion pour demander à M. Jaquenin une feuille de son carnet. Cette demande est naturellement faite dans un but déterminé. Le juge d'instruction de la contrée est un homme très aimable, mais pas trop intelligent, et c'est à lui Charles Lenoire écrit que les deux forçats évadés ont été aperçus aux environs de sa demeure, déguisés en excursionnistes. Le juge d'instruction est fortement troublé de cette communication, et immédiatement il se rend à Monplaisir pour délibérer avec sa femme. Mais quelle est sa surprise en y rencontrant les deux étudiants, auxquels le propriétaire de Monplaisir a fait un charmant accueil, et qui maintenant sont occupés à faire la cour aux deux jeunes filles de la maison. Le juge d'instruction confie son secret à sa femme qui se refuse absolument à croire ce conte. Mais malheureusement la nuit même le portefeuille de M. Latour, le sous-inspecteur des forêts, a été volé, et ce fait a pour conséquence que le

lendemain les deux étudiants sont accusés d'abord d'avoir volé le portefeuille en question, et puis d'être identiques aux deux forçats évadés.

La situation n'est pas agréable; même les deux jeunes filles ne savent plus qu'en penser. C'est alors qu'au beau milieu de l'interrogatoire Charles Lenoire paraît subitement apportant le portefeuille et tout l'argent volé. La consternation est grande, mais avant qu'on ait eu le temps de réfléchir sur l'incident, Charles Lenoire a disparu de nouveau. Il va sans dire que le propriétaire de Monplaisir fait toutes ses excuses aux deux étudiants pour les avoir injustement soupçonnés et de plus leur accorde ce qu'ils osent à peine lui demander: la main de ses deux filles. Voilà donc un roman d'été qui se termine par deux fiançailles.

--- o o 0 0 o o ---

**A/s NORDISK
FILMS-KOMPAGNI**

KOPENHAGEN

**BERLIN. WIEN. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.**

BERLIN S. W. 48.

FRIEDRICHSTRASSE 13.

Telegram-Adr.: „Nordfilm“

Telephon Amt IV 10191.

THOSE EYES.

A novel and thrilling drama full of spirited action.

Miss Balzac, an actress, is engaged to Cremieux, a young man who resides near her flat. He calls for her one evening to escort her to her theatre, but while she is dressing she twice meets the gaze of a pair of eyes peering at her through the window blinds. She tells her lover but he looking and seeing nothing suspicious tells her that it must be her imagination. They depart but have barely passed through the door when the window opens and a man climbs in. Before proceeding on a tour of inspection his attention is drawn to and held by a lifesize portrait of the actress's mother, the eyes of which seem to be regarding his every action. At last it grows more than he can bear and he savagely cuts out that portion of the canvas which annoys him. Soon he hears the sound of approaching foot steps, it is Miss Balzac and her lover returning from the theatre and hurriedly slips behind the canvas and applies his eyes to the hole he has made. The actress now alone prepares for bed but a slight noise draws her attention to her mother's portrait. Then she is horrified to see peering at her, not the dead eyes of a painting but the flashing orbs of a living person. Repressing a cry she attempts to see who is behind the painting, but the burglar lifts the screen bodily and twists it around Miss Balzac now edges towards the telephone connected with her lover's apartments. Nearer and yet nearer she draws, all the time seeking to hide her intention. At last her hand is on the instrument and with a cry of fear as the burglar dashes out from behind the painting she gets through to her lover. He has been sitting thinking of the actress and is consequently fully dressed when the call comes. Listening at the receiver he hears the sound of a struggle for the woman has grappled with the intruder. Jumping up he fetches assistance and rushes to his sweetheart's apartments. He is just in time and soon the wretch is being led off to prison while Miss Balzac reposes in the arms of Cremieux.

Length 722 feet.

Released May 11th/12.

THE TWO CONVICTS.

A dramatic with the lighter vein of comedy cleverly interwoven.

Black Bill and his friend, convicts, escape from prison. Meanwhile two young tourists, Beck and Lind, have entered the district and are seen by the escaped convicts. The latter obtain fresh clothing and while one leaves, the other remains in the neighbourhood. Beck and Lind, while tramping along a road meet a carriage, the occupants of which include among others a couple of pretty girls. The latter drop a bunch of flowers, which is returned by the tourists who subsequently discover from Black Bill, in the guise of a labourer, the identity of the girls. The Judge of the district, Smith, receives a letter from the Governor of the prison that the convicts are in his, Smith's, neighbourhood. The Judge is a crusty old chap and finding one of the tourists has been picking his apples comes to the conclusion that Beck and Lind are the wanted men, and opinion strengthened by the receipt of another letter supposedly from the prison Governor, but really from Black Bill, stating that the convicts have adopted the disguise of tourists. Meanwhile the two friends have met Mr. Brenta, the father of the girl's previously mentioned, who invites them to put up for a night at his residence. They agree and meeting the girls pair themselves off and are soon engrossed in love making. Judge Smith arrives and tries to convince Mr. Brenta that his guests are convicts and consequently when they return to the house there is a slight tension in the air, which cannot be defined. The girls are told and while they do not believe the charges it does not add to their happiness. The young fellows are shown to their rooms and while one is ridiculously jolly the other is inclined to seriousness. In the house there is also stopping another man who is in love with one of the girls and as he retires to rest he places a wallet of notes on a table by his bed. Black Bill chooses that night to break into the house, entering by means of a window He steals the notes but when he goes to leave by the same road as he entered, he is caught by Lind, who has wandered to the window for a quite reverie. Black Bill instantly concocts a tale of great destitution and his hearer, out of sympathy, gives him all the change he has in his pocket and lets him go. The next day the loss is discovered and Judge Smith appears and point blank accuses the friends of the theft. Beck takes it all as a joke, but to Lind it is far more serious and the manner in which he receives the accusation leads spectators to imagine he is guilty. But crouching outside the open window is the figure of Black Bill, who touched by the kindness of Lind, prepares to save him. Entering the room he places a package on the table of Judge Smith's table and disappears as fast as he is able. The package is opened, the notes are found and the characters of the tourists cleared. The final picture, which is one of the prettiest of the year shows Beck and Lind with their respective young ladies silhouetted against the sparkling sea.

Length 2,500 feet.

The Swedish River Angermaneli.

This is yet another of the Nordisk Company's justly famed scenic subjects, quite equal to its predecessors.

This river, which falls into the Gulf of Bothnia at Hernosand, contains some remarkably beautiful scenery of which the picture gives a full quota. A voyage is made on a river boat and consequently a very clear conception of the natural wonders of the country can be seen. The film ends with a series of views of a vast waterfall.

Length 384 feet,

Ein Sommerabenteuer

Kunstfilm

NORDISCHE FILMS CO., G. m. b. H., Berlin SW 48, Friedrichstraße 13

Telegramm-Adresse: „Nordfilm“

Fernsprecher: Amt Mpl., Nr. 101 91

[Handwritten signature]

Ein Sommerabenteurer.

Zwei junge Studenten, Lind und Beck, unternehmen eine Fußtour im nördlichen Seeland. Eines Tages begegnen sie unterwegs einem Wagen mit einer gemütlichen Gesellschaft von Herren und Damen. Eine der jungen Damen, ein sehr schönes junges Mädchen, verliert zufällig ein Rosenbukett, welches direkt vor die Füße der Studenten fällt. Lind beeilt sich, es aufzunehmen und es dem jungen Mädchen zu überreichen, und sie dankt ihm mit einem strahlenden Blick und einem Lächeln, das sogleich Linds Herzensfrieden einen tiefen Stoß gibt.

Zur selben Zeit sind in dieser Gegend zwei Sträflinge aus dem Gefängnis entsprungen, der eine, ein schlauer Kerl, der „Schwarze Karl“ genannt, hat lange verstohlen das Treiben der beiden Studenten beobachtet. Er kommt jetzt hervor und läßt sich mit ihnen in ein Gespräch ein; er stellt sich als ein einfältiger Bauer vor und erzählt, daß der Wagen dem Gutsbesitzer Brülle gehört und daß seine Töchter Emma und Karen es sind, die mit dem Förster Hauberg und ihren Gästen, dem Amtsrichter mit Frau vorbeigefahren sind. Nach diesen Auskünften begeben sich die beiden Studenten direkt nach Seeiust. Aber zuerst hat doch der „Schwarze Karl“ die Gelegenheit wahrgenommen und hat sich ein Blatt aus Becks Notizbuch erbettelt, und aus diesem Blatt weiß er Nutzen zu ziehen. Nämlich der Amtsrichter des Bezirks ist ein sehr gutmütiger Mensch, aber nicht besonders gescheit, und als der „Schwarze Karl“ ihm schreibt und mitteilt, daß zwei entsprungene Sträflinge sich in der Gegend aufhalten, welche sich als zwei junge, wandernde Studenten verkleidet haben, ist der Amtsrichter sehr überrascht; er weiß nicht, was er machen soll, und fährt sogleich nach Seelust, um bei seiner Frau einen guten Rat einzuholen. Doch sein Erstaunen wird noch größer, als er dort die beiden Studenten trifft, die von dem Gutsbesitzer sehr freundlich aufgenommen sind und eifrig seinen beiden Töchtern den Hof machen. Der Amtsrichter vertraut seiner Frau sein Geheimnis an, aber sie ist nicht geneigt, diese Geschichte für bare Münze zu nehmen.

Doch das Unglück will es, daß in derselben Nacht ein Taschenbuch vom „Schwarzen Karl“ gestohlen wird. Freilich wird der Dieb von Lind überrascht, aber dieser läßt ihn wieder laufen, und das Resultat ist, daß die beiden jungen Herren den nächsten Tag verhaftet werden, des Diebstahls angeklagt, und weiter beschuldigt, mit den entsprungenen Sträflingen identisch zu sein. Die Situation ist eben nicht angenehm; sogar die jungen Damen wissen nicht, was sie darüber denken sollen. Aber während des Verhörs taucht plötzlich „Schwarzer Karl“ auf und gibt das Taschenbuch mit dem gestohlenen Geld ab. Das Erstaunen ist groß, aber ehe man sich besonnen hat, ist „Schwarzer Karl“ wieder verschwunden. Selbstredend ist es dem Gutsbesitzer sehr unangenehm, daß er gegen seine Gäste Verdacht geschöpft hat, und als es sich zeigt, daß sie beide eine Bitte an ihn zu richten haben, ist er froh, daß er seine Einwilligung zu ihrer Verbindung mit seinen Töchtern geben kann.

Erscheinungstag: 4. Mai

Preis: Mk. 720.—

Die Augen.

Opus — 2999

Die junge, aber bereits berühmte Schauspielerin Fräulein Balzac soll abends eine neue Rolle darstellen. Sie ist eben im Begriff, sich fertig zu machen, um nach dem Theater zu gehen, als ihr Bräutigam, der steinreiche Bankier Crémieux kommt, um sie dorthin zu begleiten. Er bringt ihr als Geschenk ein hübsches Bukett und ein prachtvolles Geschmeide mit, welches Fräulein Balzac gleich in ihrer kindlichen Freude erprobt und bewundert. Sie ahnt gar nicht, daß außerhalb des Fensters ein Einbrecher mit begehrlischen Blicken auf ihre Bewegungen lauscht. Sobald sie mit ihrer Toilette fertig ist, gehen sowohl sie wie ihr Bräutigam und das Kammermädchen in das Theater, und das ganze Haus liegt öde. Doch nur einen Augenblick. Denn sobald das Auto weggerollt ist, wird ein Fenster ganz leise geöffnet und der Einbrecher schleicht sich

ins Zimmer hinein und sucht eifrig nach dem Schmuck. Aber er fühlt sich hier im Zimmer nicht ganz wohl. Es ist ihm immer, als ob unsichtbare Augen auf ihm warteten. Endlich versteht er, daß es die Augen in dem Bild der Mutter des Fräulein Balzac sind, die eine solche hypnotische Einwirkung auf ihn haben, und in seiner Raserei schneidet er die Augen aus dem Bildnis. Er hat aber eben diese Schandtät gemacht, da hört er, daß Fräulein Balzac zurückkommt. Es ist zu spät, sich durch die Flucht zu retten; er muß einen anderen Ausweg suchen. Und da fällt es ihm ein, „Die Augen“. Geschwind verbirgt er sich hinter dem Porträt und stellt sich so, daß seine Augen die leeren Löcher in dem Porträt ausfüllen und wartet dann den weiteren Gang der Dinge ab. Nun kommen Fräulein Balzac und ihr Bräutigam herein, der Bankier muß aber bald gehen, da Fräulein Balzac müde und schläfrig ist. Ein bißchen mißvergnügt geht er, und sie fängt an, sich zu entkleiden. Plötzlich erblickt sie das Messer des Einbrechers, welches er auf dem Tische hat liegen lassen. Sie erstarrt vor Schreck und darf sich kaum umsehen. Sie ahnt ja, daß jemand in dem Zimmer ist, aber wo? Zufälligerweise fallen ihre Augen auf das Bildnis ihrer Mutter und sie stürzt zurück im stummen Schreck. Diese Augen, diese Augen. Seht, seht, sie bewegen sich. Mit Aufbietung aller Kräfte zwingt sie sich, ruhig zu sein, und geht, als ob nichts im Wege sei, zu dem Fernsprecher, um Hilfe her zu rufen; sie hat aber eben die Nummer ihres Bräutigams verlangt, als der Dieb sich über sie wirft und sie festhält. Sie ruft laut um Hilfe und ihr Geschrei gelangt durch den Trichter des Fernsprechers zu den Ohren des Geliebten. In rasender Eile fährt er im Auto zu ihr und kommt früh genug, um sie aus den Klauen des Diebes zu retten.

Dieser Film ist verboten!

Erscheinungstag: 4. Mai

Preis Mk. 235,—

Am gleichen Datum:

Der schwedische Fluß Aengermanelv

Preis: Mk. 135,—

Af en eller anden årsag er disse programmer forskellige i navne, mens historien tilsyneladende er den samme.

Jonathan 25.09.14